

Toffe tantes

Zelf hebben ze geen kinderen, maar hun broer of zus wel. Amy, Marjolein en Sophieke zien hun neefjes en nichtjes als een bron van geluk en troost 'Ze verrijken mijn leven.'

'Chips om kwart over tien 's morgens? Geen punt!'

Amy (28) is tante van Nigel (6) en Dyavi (2). Zelf is ze bezig met IVF-pogingen.

Amy: 'Ik wil zó graag een gezinnetje. Dat gevoel van compleet zijn, die onvoorwaardelijke liefde. Dat het nog niet is gelukt, vind ik ontzettend teleurstellend. Het lijkt niet te mogen. Ik wil hoop houden, maar ik weet nu al dat ik intens verdrietig zal zijn als de IVF-pogingen die we momenteel ondergaan, niet slagen.

Mijn neefjes verzachten m'n verdriet. Ik ervaar hun bestaan niet als confronterend, maar als troostend.

Op de dag dat de eerste terugplaatsing was mislukt, waren juist zij degenen die me opvrolijkten. Ik hield de kleine Dyavi vast, voelde dat kleine handje in de mijne en werd helemaal rustig. Kinderen zien dat je verdriet hebt, maar oordelen nergens over. Ze zijn ongecompliceerd. Nigel vroeg: "Mama, wat is er met tante Amy?" Het was niet uit te leggen natuurlijk, maar dat hoefde ook niet. Ik heb hem gewoon even flink geknuffeld. Nigel vraagt weleens wanneer onze baby nou komt. Dat vind ik heel lief. Onbewust is hij er toch mee bezig, kennelijk.

Tante zijn is iets bijzonders. Met mijn neefjes heb ik een totaal andere band dan met bijvoorbeeld de kinderen van een vriendin. Ik ken ze door en door, weet precies waar ze van houden. Mijn zus stuurt me vaak leuke spraakberichtjes via WhatsApp. Als ik dat stemmetje van Dyavi dan heel hard "Amy!" hoor roepen, smelt ik. Ik zie ze elke maand wel een keer. Ze hebben bij mij thuis een eigen speelgoedkastje en er staat ook van alles in de schuur voor ze. Als ze er zijn, is niets te gek. Chips om kwart over tien 's morgens? Geen punt. Een huis vol ballonnen? Ik ben er heel makkelijk in. Als tante word ik niet zo gauw boos, daarvoor geniet ik veel te veel van ze. Het voelt als vanzelfsprekend, een onverbreekelijke band.

Natuurlijk, Nigel en Dyavi zijn niet mijn kinderen, ze blijven mijn neefjes. Maar het voelt wel heel erg als eigen. Als tante mag je meer dan een buitenstaander. Soms neem ik Dyavi of Nigel even mee naar de supermarkt. Als mensen dan zeggen hoe lief ze zijn, loop ik stralend door de winkel. Dan voel ik me even moeder.'

